

Предъ менъ широко се отварятъ
площади, улици, врати...
Не дойдохъ тукъ да видя Царя,
нито асфалта какъ блести.

Цвѣтята вече ги обрали
и синьо цвѣте не цѣфти —
Не съмъ ни Шелли, ни Новалисъ,
а Лорелай отдавни спи.

Не виждамъ здания старинни,
ни готика, ни рококо.
Видѣхъ трамвая, който мина
съ едно запалено око.

И нѣкжде далечъ въ небето,
като знамение въ нощта,
на Невски златнитѣ кубета
посрѣщатъ гордо есенята.

По улицата старъ бездомникъ
върви и свири съсъ уста.
Луната — освѣтенъ часовникъ —
показва колко е часа.

И азъ, негодникъ отъ селата,
съ праметнатъ презъ ржка балтонъ,
вървя и диря въ тишината,
да спра подъ нѣкой старъ балконъ.